

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 78. Argumentum sexagesimum octavum. Similiter etiam Gregorius
Magnus, & Isidorus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Christus; sic qui verbo se poenitentem profitetur, sed facto se impoentem ostendit, verè censendus est impoentis. Audiamus ergo S. Doctorem tr. 3. in epist. Joan. explicantem verba ista: *quicumque negat quoniam Jesus est Christus, ipse est Antichristus. Ibi sic loquitur: Jam quæramus quis neget (similiter quæramus nos, quis verè sit impoentis, vel non plene poentis?) Et non attendamus ad linguam, sed ad facta. Si enim omnes interrogentur, omnes uno ore confitentur Jesum Christum: similiter omnes peccata sua confitentur, protellantur toto se eo de poenitere. Quiescat paululum lingua, vitam interroga. Si invenerimus hoc, si ipsa Scriptura nobis dixerit, quia negatio & factis: certè multos invenimus Antichristos (impoentis) qui ore protestentur Christum (vel poentiam) & qui moribus dissentiant à Christo (à vera poentia.) Quisquis verò factis negat Christum (vel facit contrarium fructibus poentia.) Antichristus est (impoentis est.) Non audio quia sonet, sed video quid vivat. Opera loquuntur, & verba requirimus? Opera sunt contraria poentia, non ergo attendamus ad verba sonantia poentiam. Dicit enim: Non attendamus ad linguam, sed ad facta. . . . Quiescat paululum lingua, & vitam interroga. . . . Non audio quid sonet, sed video quid vivat. Vita consuetudinarii, vel facile relabentis, non est vita plene poentis: quia post confessionem, verbaque promissiones, lachrymasque & gemitus steriles, priora crimina facile repetent, satis ostendunt cor suum à peccato totaliter non recessisse, quidquid in contrarium dixerint. Ergo poentis, si verè estis poentis, mutate vitam.*

CAPUT LXXVIII.

Argumentum sexagesimum octavum.

Similiter etiam Gregorius Magnus, & Isidorus.

962 Dicit enim Gregorius Magnus: Bona se (v. g. poentiam) non ex corde tenuisse, ipsi sibi testes sunt, qui hæc citò dimiserant, l. 8. Moral. c. 24. Et hom. 30. in Evang. Deus in quorundam corda venit, & mansionem non facit; quia per compunctionem quidem Dei respectum percipiunt, sed quia non ex toto corde, hoc ipsum quod compuncti fuerant, recurrente tentatione, facile obliviscuntur; sicque ad perpetrata peccata citò redeunt, ac si hæc minime planxissent. Qui ergo Deum verè ex toto corde diligit (quod illi non faciunt) . . . in ejus corde Dominus & venit, & mansionem facit: quia sic enim divinitatis amor penetrat, ut ab hoc amore, tentationis tempore, facile non recedat. Et l. 2. c. 3. in l. 1. Reg. Vera conversio peccatoris non est in humilitate confessionis, sed in renovatione interioris hominis, cum peccatori, jam divinà gratià CORRECTO, & malum displicet quod amavit, & bonum placet quod odit. Nam sunt nonnulli, qui se & de nequitia accusant criminis, & pravitatem non corrigunt voluntatis. Qui profecto conversi ad Deum non credantur: quia vera conversio in ore non accipitur, sed in corde; conversi enim simul veri est. Conversio itaque peccatoris vera tunc est, cum ad Creatoris nostri beneplacitum uterque noster homo reducitur; cum & caro nostra per iniquitatis odium cohibetur à perpetratione facinoris, & per amorem justitiæ mens se extendit ad intensionem bonæ operationis.

963 Aliàs conversio non est vera, sed vel falsa, vel irrisoria, vel certè non plena: Irrior est enim, & non poentis (ait Isidorus l. 2. sentent. c. 16.) qui adhuc agit quod poentis, nec Deum videtur posse subactus, sed subannare superbus. Nec de illo solo hoc dicit, qui eo ipso tempore, quo po-

entis, actu vel proposito adhuc agit quod poentis, sed de eo etiam, qui postquam poentis, crimen illud repetit quod deservit. Quippe subiungit, quosdam accipere lachrymas ad poentiam, & effectum poentia non habere: quia inconsistens mentis, nunc recollectione peccati lachrymas fundant; nunc reviviscente usu, ea quæ pleverant iteranda committunt. Non idè ergo dicit, eos poentia effectum (remissionem ut quæ peccatorum) non habere, quia simul, dum lachrymas fundunt, crimina iterant; sed postquam ea pleverant. Quod certè dum frequenter faciunt, & facile post lachrymas faciunt, Deum haud minus irridere & subannare videntur, quam ille hominem irridere & subannare videretur, qui post incisum ipsi colaphum, vel sputum injectum, veniam ab ipso peteret, & post veniam petitam, colaphum vel sputum iteraret, ac desinere iterum veniam peteret, sicque frequenter faceret. Similem ergo poentiam merito Isidorus instructivissimè dicit, quia inconsistens, sive nihil stabilitatis habentem, & potius irrisoriam, quam veram.

CAPUT LXXIX.

Argumentum sexagesimum nonum.

Ex Concilio Toletano III. sub S. Leandro, & Romano ac Britannico, sub Gregorio VII.

964 Concilium enim verò Toletanum III. can. 11. *facillimè pro suis peccatis poentiam agere dicit peccatores, si quosdam peccare viderit, totis à Presbyteris se reconciliari exposcunt; præsumptionemque ipsorum damnat ut execrabilem, dum subdit: Ideò pro coercenda tam execrabili præsumptione, id à S. Concilio jubetur, ut secundum formam canonum antiquorum detur poentia, hoc est, ut prius eum quem sui poentis facti, à Communionem (atque aded à sacramentali absolutione, quæ tunc à Communionem non separatur) suspensum, faciat inter reliquos poentis ad manus impositionem crebro recurrere. Expleto autem satisfactionis tempore, sicut sacerdotalis contemptu probaverit, eum Communionem restituat. Quod si poentia eorum redarguitur ut foedissima, haud dubie redarguitur ut non vera, vel certè non plena. Ex canone proinde illo Cardinalis Aguirus differt. 8. in canonem illum rectè insert, magnos peccatores ordinariè non censeri plene conversos, nec dispositos ad absolutionem, dum sufficientia poentia opera non pramiserunt ad imperandam à Deo vera contritionis gratiam. Maximè si relapsi fuerint. Quia de relapsis eodem canone statuitur: Hi verò qui ad priora vitia, vel intra poentia tempus (per canones præscriptum) vel post reconciliationem relabuntur, secundum severitatem priorum canonum damnentur. Ex alternativa ista, vel intra poentia tempus, vel post reconciliationem, Aguirus n. 157. infert, manifestum esse, quòd durante toto tempore poentia, per canones præscripta, & à Sacerdotibus intimata, data non fuerit sacramentalis reconciliatio, sed solum post illam. Relapsos verò post reconciliationem Concilium Toletanum idè damnari voluit secundum severitatem canonum antiquorum, id est ad poentiam iteratè agendam non admitti; quia ipsos æstimavit longè magis impoentis, seu falsò vel non plene poentis, quam non relapsos: cum ne iteratè quidem poentia dignos existimaverit. Manifestum est ergo, quòd eorum conversionem longè magis suspectam habuit.*

Nec eorum conversionem minùs suspectam habuit Concilium Romanum, anno 1080, sub Gregorio VII. celebratum, cum docuit, poentiam, ut vera sit, stabilem ac permanentem esse debere (saltem hoc sensu, quòd ab ea facile non recedat)